

De aanleg van het **Jaagpad**, kort na 1810, was een logisch vervolg op de vervanging van de overtoom door een schutsluis, in 1809. Intensiever verkeer met grotere schepen vroeg om hulpkracht van een paard of van één of meer mensen, om tegen de overheersende zuidwestenwind het Haarlemmermeer te bereiken vanwaar het verder ging naar plaatsen als Leiden, Gouda en Rotterdam. Geringe diepte maakte het laveren lastig. Het paste in het beleid van de Franse bezetter, in casu Lodewijk Napoleon, om de verkeersmogelijkheden te verbeteren. Rond Huis te Vraag bleef een knelpunt omdat de schepen hiervoor van de lijn af moesten.

Het Jaagpad liep hier dan ook niet pal langs het water, vandaar dat later, rond 1850, aan het begin van het pad kleine huisjes konden verschijnen, die in de jaren zestig pas afgebroken werden, zie rechtsmidden. Op de hoek was café Huis te Vraag. Daarvoor liep er natuurlijk al de kade rond de Sloterbuitenpolder of Riekerpolder, stammend uit 1636. Deze liep ter hoogte van Huis te Vraag op enige afstand van de Schinkel waardoor hier boezemlandjes lagen. Omdat zich hier bedrijvigheid ontwikkeld had, was het nodig vier bruggetjes te bouwen. Op andere plekken werd het Sloter Jaagpad wel op een meer naar buiten gelegen kade aangelegd zodat hier de boezemlandjes in de polder kwamen te liggen.

Gaandeweg werd het steeds meer gewaardeerd als wandelpad, heel geschikt voor een dagje uit. Het was een wijs veenweidegebied, met slechts weinig bewoning, en met een veel grotere bloemenpracht dan men tegenwoordig van dit soort plekken gewend is. Warmgele dotterbloemen tierden welig voor zover het oog reikte. Dit landschap is te zien op de tekening van Van der Velde, rechtsboven. Ook nu zeldzame planten als moeraslathyrus en moeraswolfsmelk kan men tegenkomen. Hier voelde vooral ook Jac. P. Thijsse zich in zijn element, en hij pleitte voor behoud van een groene oeverrand van de Nieuwe Meer. Hij wilde vooral wijde vergezichten behouden. In zijn tijd was al het nodige landschapsschoon verloren gegaan, en er waren nieuwe bedreigingen op til. Anderen wilden weer desnoods een deel bebossen.

De opmars van de stad hield natuurlijk niet stil, en zoals Thijsse het wilde, zou het niet blijven. Maar wel lukte het de auto te weren, en zelfs een industrieterrein te voorkomen waar het plan-Berlage nog in voorzag. Er kwamen voorstellen tot verbetering van het Jaagpad, ondermeer vanwege het toenemende fietsverkeer waardoor het pad te smal werd.

Maar ondanks de aanleg van sportvelden en een volkstuincomplex rond 1927 loopt er nog steeds slechts een voet- en fietspad langs De Nieuwe Meer, zoals dat eigenlijk in de jaren dertig tot stand kwam. En nog steeds kunnen we, dankzij het feit dat er toen ook al mensen waren die zich er sterk voor maakten, genieten van de mooie toegang tot de Oeverlanden vanaf de Schinkelsluis. Vroeger liep het Jaagpad door tot aan de Haarlemmermeerringvaart, maar werd in de jaren vijftig met een derde ingekort door de vergroting van de Nieuwe Meer. Hier stond tot 1952 ook het huisje waar de kunstschilder M. G. van der Vliet nog enige tijd met zijn vrouw heeft gewoond; hij vervaardigde ook deze tekening, zie rechts (zie ook jubileumnummer *Oever* 58).

Tegelijkertijd verdwenen de voetbalvelden langs de Nieuwe Meer. Hierop werden de bovenlaag van veen, klei en zand gestort van het gedeelte waar de zandwinning plaatsvond. Vandaar dat dit gedeelte hoger ligt dan bijvoorbeeld de volkstuinen van Ons Buiten. En hierop ontstond nu spontaan een wilgenbos, het zogenaamde Jaagpadbos, dat rond 1988 bij het beheer van de Oeverlanden getrokken werd.

Hans Bootsma (m.m.v. Henk Smit en Nico Jansen)

Kort na de aanleg (Maria de Clerq, 1818)

Café Opoe, 1931

Opgestookte banken, 1945.